No 1950 Zaterdag 28 Mei 1921. 38ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
St. Elizabeths-gasthuis.
DRUKKER. B. [illegible] BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50 [illegible]
ken regel meer 7½ cts.

De Geest der Wereld.

Wanneer men eens over de kleine dingen die ons dagelijks beroeren, heenziet en een indruk tracht te krijgen van het geheel der wereld, dan komt men steeds sterker tot het inzicht, dat onze tijd gaat gelijken op dien der eerste eeuwen van het Christendom.

De heidensche stemmen voeren den boventoon.

Er is misschien niets verkeerds, zegt de *Javapost*, waarvoor geen vergoelijkende en verschoonende redenen zijn bij te brengen. Van af de lichtzinnigheid, die het jonge meisje zoo duur te staan komt, tot de ergerlijkste overtredingen der zedelijkheidswetten, van de mishandelingen door een dronkaard op vrouw en kinderen uitgevierd, tot gruwelijke dynamiet ontploffingen, waardoor menschen vermoord, heele straten en beroemde kunstwerken vernield werden, van den broodroof uit honger, of de slimme oplichting door een Köpenick, tot den massa diefstal van millioenen, van kleine onrechtvaardigheden tot bolsjewistische gruwelen — voor dit [illegible] genade en vergiffenis, zelfs [illegible]ng en bewondering te ver-[illegible]

[illegible]andaad zoo zwart of zelfs [illegible]jke liefde wordt er bij ge-[illegible] haar te verontschuldigen en voor haar toegevendheid in te roepen, haar te stellen op rekening van zwakte, van zelfbedrog, van erfelijkheid, zoo men haar ten minste niet roemt als de daad voor een zelfbewuste, een genialen man, een oppermensch — voor wiens edele durf waardeering wordt geëischt, in plaats van blaam.

Niets schijnt onvergeeflijk. Met tranen van aandoening wordt den gevallene recht gedaan. Geen menschelijke zwakheid, geen zware fout, blijft zonder verontschuldiging. Ja, wie het waagt zulke verkeerdheden bij den rechten naam te noemen, ze meer of minder streng te veroordeelen, staat gelijk met een onverzoenlijke, een liefdelooze, één die lager staat dan de beschuldigde. Heeft deze strenge rechter dan nog het voorrecht een christen te zijn dan vindt men geen woorden genoeg om zijn, onbarmhartigheid te geeselen, wordt hem bitter verweten, dat hij zoo slecht de lessen van het Evangelie der Liefde opvolgt.

Maar een zaak is er, die geen vergeving, geen barmhartigheid, geen vergoelijking duldt, waarop spot en hoon vrij worden losgelaten, van welke het slechten toon verraadt, als zij in bescherming wordt genomen, aangeprezen, verdedigd.

Wie met toegeeflijk oog de uitspattingen aanziet van een jongen man of de ergelijke loszinnigheid van een modern meisje, en ze door allerlei minderwaardige redenen verklaart; heeft niets dan lach en spot over voor den zoogenaamden saaien Droogstoppel, die streng zedelijk leeft, voor de reine jonkvrouw, die in eerbaarheid en zedigheid haar hoogste ideaal zoekt. Burgerlijke deugd en conventie, gebrek aan temperament, gemis aan levensblijheid wordt hun maar al te spoedig verweten.

Wie verkwistend leeft, op kosten van anderen, schulden opeenstapelt, meer uitgeeft dan hij verdient, heet een mensch van ruime levensopvatting, breede manier van denken en voelen, terwijl daarentegen de spaarzame, niets méér vreezend dan op anderman beurs te teren en daarom angstvallig elke overbodige uitgaaf vermijdend, voor krenterig, gierig — vooral burgerlijk wordt gescholden — zonden, die geen kwijtschelding verdienen.

Een onmatige en een dronkaard worden als ongelukkigen, heele of halve zieken beschouwd, die medelijden moeten opwekken, terwijl zij, die hun lusten beheerschen, zich van sterken drank onthouden, worden gebrandmerkt als verachters van God's goede gaven, als vervelende kwezels en zelfs huichelaars.

Voor den ongeloovige, den spotter met alles wat heilig is, wordt maar al te vaak clementie gepleit. Zij weten niet beter, de omstandigheden hebben hen verbitterd, dat zij zoo en niet anders zijn, is misschien te wijten aan de vromen, wier liefdeloosheid hen zoo bitter kwetste, — of wel men bewondert ze om hun vrij gevochten persoonlijkheid, hun onafhankelijkheid, hun heerenmoraal, maar den ootmoediger christen, die in stilte zijn plichten vervult, God dient en zijn medemenschen wel doet, treft slechts minachting om zijn verouderde begrippen, zijn slaafsche onderwerping aan de priesters, zijn onwrikbaar dom geloof aan dogma's. Eerbied en ontzag geniet de protserige O-Weëer, zijn geld rondstrooiend over straten en wegen, zich niets ontzeggend van het goede der aarde, maar voor den jongen man of het meisje van goeden huize, rijkdom en aardsch geluk versmadend om zich geheel aan God te wijden, niets dan verachtelijk schouderophalen. 't Zijn immers dwazen, bedrogenen of bedriegers.

De ijverige student, de stoeren werker wordt nauwelijks voor vol gerekend terwijl de loszinnige boemelaar, voor een kranig type, een echte levensbelijder doorgaat.

De onbetrouwbare, het zwakke riet door den wind heen en weer bewogen heet een echt „mensch" te zijn, de man van beginselen, de eik, de stormen trotseerend, wordt als stijfhoofdig, vervelend, onhebbelijk gescholden!

Het is altijd gemakkelijker geweest een booswicht te vergeven dan een Heilige te dulden.

***

De Belgische pers, de liberale en socialistische, maakt groot misbaar over het feit, dat enkele broeders van katholieke scholen te Manage (Belgie) zich hebben misdragen.

Dat is altijd een geliefkoosd onderwerp voor de linksche pers. Er misdragen zich elken dag duizenden, tienduizenden; veler leven is een voLgehouden overtreding van Goddelijke wetten en niemand trekt er zich iets van aan.

Maar nauwelijks begaat een katholiek priester of religieus eenzelfde daad of ze wordt door zekere lieden besproken zonder eind.

Merk nu eens op, hoe tegenstrijdig men daarbij te werk gaat.

Eerst wordt de Kerk zelve van hun val een verwijt gemaakt, en alle overigen met die onteerden gelijk gesteld. En daarna worden ze als een kostbare aanwinst met vlag en wimpel in eigen kamp binnengehaald.

Het pleit wel voor het kleed der Kerk, dat het kleinste vlekje zoo dadelijk in 't oog valt.

Pater Pauwels O. P., doet dan ook een goed werk met in de Vlaamsche pers eens duidelijk deze apologie der ergernissen in 't licht te stellen.

„Als ik de bladen doorloop, zie ik dagelijks gruwelijke feiten aangestipt: moorden, zelfmoorden, diefstallen, echtbreuken, zedenschennis enz. enz. 't Staat samengeperst onder éénzelfde rubriek, en men leest het maar met één oog in de gauwte: 't is zoo alledaagsch dat men er schier niet meer naar omziet....

Doch, eigenaardig! Zes broeders van Manage zijn hunnen regel en hunne heiligste geloften ontrouw en aan heel de wereld moet het bekend gemaakt worden en in groote letters wordt het vooraan gedrukt en commentaar op commentaar wordt er bij gegeven. En bij me zelven zeg ik: alleen aan u, o Roomsche Kerk, vergeeft men niet, dat ge vallen zoudt. Hoe staat gij hoog boven al wat u omringt! En wat moet uw kleed toch schitterend schoon en rein zijn, vermits de minste vlek onmiddellijk in 't oog springt en de handen in lucht doet slaan van hen, die gewoon zijn zoo nauw niet te zien!....

En bij feiten als deze die we betreuren en ten zeerste afkeuren, in plaats van al te zeer geërgerd te zijn, voelen wij ons eer gesterkt en getroffen: Er bestaan zoovele duizenden

Bij het Eeuwfeest

VAN

ADMIRAAL LOUIS BRION.

1821 — 27 September — 1921.

IV.

In ons tweede artikel hebben wij verhaald, hoe Bolivar op 8 Mei 1815 met verschillende generaals, die hem getrouw gebleven waren, Cartagena verliet en zich aan boord van de Engelsche brigatijn *La Discubierta* inscheepte naar Kingston, de hoofdstad van Jamaica.

Bolivar verkoos de vrijwillige ballingschap boven het gevaar voor burgeroorlog in de eigen partij, waardoor zijn tegenwoordigheid en de afgunst der bevelvoerende generaals tegen hem aanleiding gaf.

Ongeveer terzelfder tijd of iets later keerde Louis Brion met zijn corvet *Dardo*, beladen met een grooten krijgsvoorraad, uit Engeland terug.

Het is wel waarschijnlijk, dat Brion eerst naar een der Antillen koers zette, om hier vooraf eenige nadere berichten in te winnen omtrent den actueelen toestand der partijen. Het meest waarschijnlijk komt het mij voor, dat hij naar Haïti ging, waar President PETION de partij van den opstand aan de kust zeer genegen was. Uit een brief van Petion van 26 Januari 1816 (Zie N° 2 van N° 1095 van *Documentos* t. V. v J. F. BLANCO) meenen we zelfs te mogen opmaken dat Brion in het arsenaal van Aux Cayes op Haïti een deel van zijn krijgsvoorraad tijdelijk deponeerde of achterliet, waarschijnlijk om niet alles in eens in de waagschaal te stellen.

Hier vernam hij, hoe de geheele kuststreek, met uitzondering alleen van Cartagena reeds in de macht van den Spaanschen Opperbevelhebber MURILLO was gevallen. Misschien was het hier ook al bekend, welke oneenigheid en tweedracht er in Cartagena onder de generaals heerschte, en hoe de stad dus des te eerder gevaar liep bij de komst van Murillo te bezwijken.

Brion had echter nog in geenen deele zijn vertrouwen in Bolivar verloren, en ofschoon in ballingschap beschouwde hij hem toch als den eenige, die Venezuela uit de macht van den Spanjaard zou kunnen redden. Van den anderen kant wilde hij den meegebrachten krijgsvoorraad zoo nuttig mogelijk besteden. Daarom schreef hij van hieruit een brief aan Bolivar in Kingston om hem van zijn plannen in kennis te stellen en tevens om hem raad te vragen, hoe de volgende campagne in te richten. De brief van Brion is verloren geraakt. Wij kunnen de inhoud slechts gissen uit het antwoord dat Bolivar hem i. d. van 16 Juli 1815 uit Kingston stuurde (Zie dit antwoord in *Documentos* t. V. N° 1059).

Het is te begrijpen met welke dankbaarheid en enthusiasme Bolivar deze onverwachte hulp ontving. Hij prees Brion om zijn edelmoedigheid, zijn patriotische gevoelens, zijn goedheid, zijn buitengewoon karakter, noemde hem, „den voornaamsten beschermer", „den besten vriend" van Amerika, „den grootsten weldoener der menschen".

Naar het schijnt, had Brion hem ook uitgenoodigd naar Haïti (?) over te komen om alles te overleggen. Maar hij antwoordde: „Ik zelf kan niet overkomen", doch ik stuur mijn vertrouweling Coronel Michael Carabaño. Bolivar raadde hem aan, om niet naar Cartagena te gaan, dat overvloed van krijgsvoorraad had, maar liever langs de rivier Atrato, (die tegenwoordig ongeveer de grensscheiding vormt tusschen de republiek Panama en Colombia) het binnenland te bereiken, waar men groot gebrek aan kruit en wapens had. Evenwel voegde hij er bij: „Ik vermoed, dat gij bij ontvangst van dezen brief wel reeds een definitieve beslissing zult genomen hebben."

En zóó was het ook, want reeds in Juli 1815. dus nog vóór het antwoord van Bolivar in zijn bezit kwam, was Brion reeds met zijn corvet *Dardo* voor Cartagena en bracht daar 15.200 geweren, 300 sabels, 200 paar pistolen en zelfs drie drukpersen. Men ziet dat Brion ook de macht der drukpers begreep. Zóó kon hij door het verspreiden van proclamaties de bevolking overal voor de partij van den opstand trachten te winnen.

Spoedig na zijn komst in Cartagena, kwam de vloot van Murillo (18 Augustus) voor de stad, die van dag tot dag zoowel aan de land- als aan de zeezijde steeds meer en meer werd ingesloten, en ten slotte niet te redden viel.

Na vier maanden van beleg werd Cartagena ingenomen. Alle hoofden van den opstand werden doodgeschoten. Doch eenige dagen vóór de overgave had Brion met 400 soldaten, generaals en vluchtelingen, aan boord van zijn schip, midden tusschen de blokkeerende Spaansche vaartuigen door, de haven van Cartagena weten te ontvluchten en zette koers naar Kingston.

Hier ontmoette hij Bolivar en bood hem 3500 geweren, 132000 vuursteenen, zijn gewapende schepen en verdere krijgsvoorraad aan, alles een waarde van 250.000 gld. vertegenwoordigend en wist hem over te halen een poging te wagen om Murillo van Cartagena te verdrijven. Edoch vóórdat de schepen daar aankwamen, vernamen zij reeds dat de stad den vijand in handen was gevallen.

Nu wendden zij den steven en gingen naar Haïti, waar ze wisten dat President Petion hun genegen was en hoopten zij, dat deze bereid zou zijn om hulp te verleenen voor een nieuwen aanval op eenig ander punt van Venezuela.

De *Documentos* t. V no. 1095 bevat een overvloedig materiaal, ten bewijze, welken een krachtigen steun zij 't ook in het geheim, President PETION aan deze nieuwe expeditie verleend heeft.

Tal van generaals, uit Cartagena en andere deelen der kust ontvlucht, hadden hier de wijk genomen. Ook hier heerschte onder hen dezelfde geest van jalouzie en afgunst tegen Bolivar. Men wilde de expeditie onder drie verschillende leiders, met uitzondering van Bolivar, plaatsen. Toen nam Louis Brion het woord, en trad zoo krachtig voor Bolivar in de bres, dreigde tevens zijn persoonlijken steun van schepen en krijgsvoorraad te ontnemen indien Bolivar en deze alléén niet aan het hoofd der expeditie geplaatst werd. Dat woord had succès. Bolivar kreeg de opperleiding, terwijl Brion als admiraal het bevel zou voeren over de schepen. Eigenlijk was het een waaghalzerij zonder weerga. De geheele expeditie bestond uit 7 schepen en 250 man troepen, meestal Haïtianen en dat legertje zou een aanval gaan beproeven op de kust van Venezuela, die geheel in de macht van Murillo was, die meer dan 100 schepen en een leger van 15.000 man troepen onder zijn bevel had.

Den 30 Maart 1816 zeilde de expeditie van Haïti uit, en zette koers naar het eiland Margarita. Reeds daags na het vertrek van Haïti werd een vijandelijk schip buitgemaakt. Den 2den Mei kwam men voor Margarita. Hiermede begint de 3de periode van den Venezolaanschen Vrijheidsoorlog.

en duizenden priesters, paters, fraters, broeders, nonnekens van alle ordens en congregaties: ze zijn alle menschen met menschelijke zwakheden en driften, in de meest gevaarlijke omstandigheden voor hunne deugd, in alle gelegenheden van verleiding en zonden en 't is waarlijk een buitengewone uitzondering als men hun van tijd tot tijd iets ergs in zake zeden kan ten laste leggen: zoodanig waar is het, dat men jaren en jaren met een en hetzelfde feit voor den dag komt, bij gebrek aan feiten. Zoo zal het ook met dit geval weer gaan: God weet hoe lange maanden en jaren na het gebeurde het feit nog zal worden opgerakeld en gecommentarieërd! 'k Zie dus liever naar de talloozerijke vruchten, die aan den boom der Kerk hangen, dan naar de enkele aangetaste, die afvallen en verrotten op den grond. Dat menschelijke naast het goddelijke doet des te beter het goddelijke uitschijnen.

Kon men nu nog bewijzen, dat de Kerk in dergelijke feiten schuld heeft, dat zoo iets voortvloeit uit hare leering, ofwel dat ze het goedkeurt, dan viel de schande natuurlijk op haar terug. Doch, wie zal zoo iets zich inbeelden? Nog vooraleer de andersdenkenden in groote woorden hunne heiligste verontwaardiging hadden uitgebazuind, werden deze ongelukkigen afgekeurd door hun eigen geloof, door hun eigen regel, hun eigen geloften, door hun eigen geweten. En door het feit zelf van hun zware ongetrouwheid kwamen ze te staan als buiten hun eigen congregatie.... Twee van de zes waren reeds sinds lang uit de congregatie verworpen.

Zullen we nu trachten zoo iets goed te praten? Hoegenaamd niet. Zulke feiten zijn afschuwelijk en verdienen de afkeuring van een ieder, en wel eerst van de eigen medebroeders in den dienst van God.... Doch, wij vragen ons af, hoe komt het, dat nu in eens optreden als rechters dezulken, die niets willen te maken hebben met Kerk en priesters? Ze kennen de Kerk niet en willen ze niet kennen... Ze eerbiedigen ieders meening, eenieder is vrij in 't goed en 't kwaad! .. En nu zijn dezulken de eersten om het hardst en langst te roepen en een geërgerd gezicht te trekken? *Tu quis es?* Wie zijt ge? Welk recht hebt ge om op die ongelukkigen den steen te werpen? Sinds wanneer is het edel en hoffelijk den naam van zijnen naaste te bezoedelen en zijn misdadig gedrag aan de vier hoeken der wereld uit te bazuinen? Zou medelijden hier niet beter passen dan al die geveinsde verontwaardiging?

Och kom, weest rechtzinning. Indien ge 't eerlijk meent met de openbare zedelijkheid, trekt dan ten strijde tegen al wat de zedelijkheid in den weg staat en zet uw horens niet op, alleen wanneer er spraak is van clericalisme. Me dunkt dat er voor 't oogenblik heel wat nuttigers en dringenders is te verrichten voor het algemeen welzijn en voor de openbare zedelijkheid dan een paar plichtvergeten broeders aan den schandpaal te hechten! Daar zijn er met duizenden heden ten dage, die openlijk en ongehinderd aan de verontzedelijking van ons volk werken: in cinema, tingeltangels, theaters, danszalen, leeszalen, apotheken, gestichten, enz. Dezen de roede over het lijf jagen, dezen aanklagen in Kamer en Senaat, dezen boycotteeren ware heel wat vaderlandslievender dan met den versleten kreet: *A bas la calotte!* weer voor den dag te komen....

Schrijver wijst tegenover de fout van enkelen op de onzaglijke verdiensten van zoo vele anderen.

En daarover spreekt diezelfde linksche pers nooit met een enkel woord!

De Belgische congregatie der Broeders van Liefde werd gesticht in 1807 te Gent. „Koning Leopold I speldde met eigen handen het Ridderkruis zijner orde op de borst van den edelen stichter kanunnik Triest: en het staatsbestuur deed hem een prachtig praalgraf in de kerk van St. Gudula te Brussel oprichten. De congregatie telde vóór eenige jaren 46 uitgestrekte gestichten in België, Holland, Engeland, Ierland, Canada en Amerika. (Nu zijn er ook in de Congo.) Zij wijdt hare zorgen toe aan meer dan 6000 krankzinnigen, 800 ouden van dagen, 500 zieken en aan alle soort van ongelukkigen. Zij geeft onderwijs aan meer dan 12.000 arme kinderen, waaronder een groot getal weezen, jonge doofstommen, blinden en veroordeelden.

„Om in de congregatie opgenomen te worden moeten de aspiranten tot eene eerzame familie behooren en onder opzicht van zeden, eerlijkheid en godsvrucht, een goede faam genieten. Ze moeten voorzien zijn van een getuigschrift van goed gedrag, en een getuigschrift van zedelijkheid, afgeleverd door den burgemeester hunner gemeente. Daar hunne bedieningen volstrekt kosteloos en van zuivere toewijding moeten zijn, moeten zij vrij zijn van alle persoonlijk belang of baatzucht, om niets te betrachten dan de glorie Gods, hunne eigene volmaaktheid en het geestelijk en tijdelijk voordeel van hen die aan hunne zorg zijn toevertrouwd."

Zou de vrijmetselarij voor hare leden ook zoo veeleischend zijn?

De Congregatie telt in België ver over de 1000 leden: tusschen die 1000 zijn er nu een zestal bevonden die hunnen plicht hebben vergeten!.....

Dat al dezen die nu zoo luide roepen met hun geërgerd gezicht en hun ontsticht gemoed eens enkele dagen het werk verrichten van die brave broeders in een hunner gestichten: 'k zou meenen, dat ze dan meer met eerbied zouden neerzien op al het edele en schoone hunner heldhaftige naastenliefde."

(Het Centrum).

Brandgevaar in Zeehavens.

Eenigen tijd geleden werd door het Raadslid C. S. GORSIRA JP.Ezn het Bestuur onzer kolonie gewezen op het groote gevaar voor brand in onze haven ten gevolge van de groote hoeveelheden licht ontbrandbare olie in de onmiddellijke nabijheid onzer haven.

De Heer Gorsira toonde zich door het geruststellend antwoord van het Bestuur in geenen deele overtuigd en vroeg een nader deskundig onderzoek van personen, die, buiten de partijen staande, meer onbevangen en onpartijdig konden oordeelen.

Uit het onderstaande artikel dat wij uit *The Nautical Gazette* van 12 Maart 1921 vertaalden, zal men zien, dat men in de Amerikaansche zeehavens het groot gevaar voor brand ten gevolge van de links en rechts in de havens ronddrijvende resten en afval van stookolie, die zich aan de kaden, tegen de buitenzijden der schepen, tegen de pieren en houten lichters vastzet, wel degelijk onder de oogen durft zien en er maatregelen tegen beraamt.

Voor onze haven is dit maar een klein onderdeel der kwestie. Want ook al zou dat gevaar voor hier geljk in sommige Amerikaansche havens worden ondervangen, dan nog blijft het veel grooter gevaar voortbestaan door de aanwezigheid van de groote olie-tanks, die bij ontploffing enz. enz. hun brandende olie over het geheele oppervlak van het Schottegat en de haven zouden uitgieten.

Het artikel van *The Nautical Gazette* luidt als volgt:

„Tegenwoordig hebben alle groote havens van de wereld het hoofd te bieden aan een meer of minder ernstig brandgevaar tengevolge van het snel toenemend gebruik van stookolie voor de voortbeweging van schepen. Drijvende olie, afkomstig van schepen in de havens, is niet alleen oorzaak dat alle waterbouwwerken worden aangetast, maar het verzamelt zich onder en rondom kaden en werven. Hierdoor wordt een brand gemakkelijker uitgebreid en de controle er van moeilijk gemaakt.

Dit brandgevaar heeft zulke afmetingen aangenomen, dat de Amerikaansche Marine, de verzekeringsmaatschappijen en alle belanghebbenden voor 't olievraagstuk een oplossing zoeken in het belang van het geheele land, terwijl eenzelfde vereenigde actie gevoerd wordt in 't buitenland.

In de Vereenigde Staten van Amerika is een uitgebreid nationaal onderzoek van 't vraagstuk ondernomen door het *National Board of Fire Underwriters*. De onderzoekingen van de *Board* omvatten alle voornaamste havens aan beide kusten en de resultaten hebben de basis gevormd voor de nationale wetgeving door het congres.

Men is het er in het algemeen over eens, dat de bevuiling van het water in de havens wordt veroorzaakt door de afval van olieresten uit de tanks van oliestookende schepen, al is dit ook in strijd met alle plaatselijke verordeningen.

Afval door oliestookende fabrieken in de nabijheid van havens draagt slechts in kleine mate hiertoe bij. Bovendien zijn deze laatste bronnen van bevuiling betrekkelijk gemakkelijk te ontdekken. Het is veel moeilijker, een schip, dat de wetten overtreedt aan te wijzen en van schuld te overtuigen. Een oliestokende boot, die zijn tanks moet repareeren en die de kosten, om zich volgens wettelijke voorschriften van zijn olieresten te ontdoen, zoekt te ontloopen, blaast onder de beschutting van de duisternis zijn afval en bezinksels van olie met stoom uit.

Wind en getij voert die olie 's nachts uit de omgeving van het schip en als de uitstorting ontdekt wordt, is het vaak onmogelijk den overtreder aan te wijzen. Zelfs als de kapitein van een schuldig schip zou worden gepakt, zou hij zich enkel blootstellen aan een geldboete van misschien $ 500, terwijl de kosten voor zuivering van zijn tanks, op de wijze zooals de wet voor schrijft, wel een uitgave van vele duizenden dollars zou beloopen. Onder zulke omstandigheden als deze zien de marine-verzekering-deskundigen duidelijk in, dat de zedelijke verplichting alleen, om aan de wet te gehoorzamen, onvoldoende is om een nakoming van de bepalingen met betrekking tot de afval van olieresten; te verzekeren.

Daarom is er geen betere tijd om tot de opstelling van het kwaad te komen dan de tegenwoordige.

Het is waar dat de condities in de verschillende havens den laatsten tijd verbeterd zijn, tengevolge van de vermindering van het goederenvervoer en de daaruit voortvloeiende afneming van de scheepvaart, maar die verbetering is slechts tijdelijk. Het aantal schepen, die olie als brandstof gebruiken, neemt steeds toe. Een feit is dat twee derden van de schepen van de *Shipping Board* olie stoken, terwijl vier vijfden van de in aanbouw zijnde schepen hiervoor worden ingericht. Één vijfde van de tonnenmaat van de heele wereld bestaat nu uit olie-stokende schepen. Het verslag van de commissie tot voorkoming van brandgevaar en de statistieken van de *National Board of Fire Underwriters*, dat den 18den Februari gereed kwam, toonde aan dat slechts acht van de voornaamste Amerikaansche zeehavens, een gemeentelijke of nationale wetgeving hebben met betrekking tot het oliegevaar.

Baltimore, Charleston en Galveston hebben plaatselijke verordeningen, die de opruiming van olieresten van stoomschepen regelt. Staatswetten behandelen dit onderwerp tot op zekere hoogte in Mobile en Norfolk, terwijl New York City is onderworpen zoowel aan federale als aan gemeentelijke verordeningen. Een Staatswet voor New-York is nog hangende.

De toestand in de havens van Savannah, Jacksonville en Philadelphia is niet verontrustend. In de twee Zuidelijke havens is het gevaar verminderd door 't afnemen van het goederenvervoer.

Bij New-Orleans voorkomt de snelle stroom van de Mississippi de opeenhooping van olie; maar de olie, die door de schepen overboord gepompt wordt, als ze in dok zijn, verzamelt zich in het stillere water langs de kaden.

De snelle uitbreiding van de laatste brand in de *Jahncke Dry Docks* wordt toegeschreven aan deze omstandigheid. Olie en afval hadden tusschen de wanden der schepen een dikke teerachtige massa gevormd, die in brand geraakte door een gloeiende klinknagel, die van het schip viel, terwijl het in reparatie was. In *Seattle* drijft volgens het oordeel van de *City Fire Marshall* de drijvende olie in de haven de schuld van de verspreiding van minstens één brand. De toestand in de haven van Boston, waar nog geen gemeentelijke- of staats- of federale regelingen bestaan, is zeer zorgwekkend bevonden. *New-York City* heeft tengevolge van olie-ophooping nog geen havenbranden van groote omvang gehad, maar het gevaar wordt toch steeds grooter.

Van Galveston en Baltimore wordt meegedeeld dat men daar onder dit opzicht het verste is, door de nauwkeurige onderhouding van de gemeentelijke verordeningen. Voor deze strenge wet in werking trad, breidde zich een havenbrand in Baltimore uit van pier tot pier, tengevolge van drijvende olie op de scheepshellingen.

De *National Board of Fire Underwritters* heeft met de hulp van den havenmeester van New-York een verbetering voorgesteld in de bestaande wetgeving, waardoor verboden wordt het uitstorten van olie, oliebezinksel of olie-afval, van welken aard en van welk schip ook, dat onder de Amerikaansche wetgeving valt, op zee binnen 100 mijlen van de bewoonde kust, van welke natie ook.

Men denkt dat de 100 mijlengrens de verspreiding van olie in de havens of op de kust door middel van wind of getij, zal voorkomen, en dat dezelfde actie van den kant van andere naties kan worden verzekerd door internationale overeenkomsten. De BOARD heeft ook een modelwet opgesteld voor afzonderlijke gemeenten.

Om te komen tot betere haventoestanden beveelt de BOARD aan:

1o. De aanstelling van havenpolitie om overtreding van de wet te voorkomen.

2o de invoering van een geschikt gemeentelijk systeem voor het verwijderen van olie en olie-bezinksel van schepen.

In haar nummer van 7 Aug. 1920 publiceerde de *Nautical Gazette* een artikel, waarin werd aangedrongen op het vestigen van een gemeentelijke instelling voor het opnemen van olieafval uit schepen in de haven door middel van lichters alsmede ter voorkoming van verlies van olie indien zulks mogelijk is. of ter beteugeling van het uit van storten olie op zoodanige wijze dat deze niet meer in 't havenwater kan komen. Deze manier om de kwestie op te lossen werd reeds meer dan een jaar geleden voorgesteld door den haveninspecteur van New York.

Onlangs werd een olielichter van het voorgestelde type in werking gesteld door de *J. Weeler Salvage Company* te Brooklyn.

De lichter *de Harriot* met een capaciteit van 10.000 gallons was gebouwd naar een model van een andere, dien H. J. Wheeler. toenmaals Chef van de *United Marine Construction Corporation*, voor gezegde corporatie gebouwd had. Een tweede olielichter *Gladiator* van 80.000 gallons inhoud is nu kort geleden gebouwd en in werking gesteld door dezelfde Salvage Company. Zoowel in dezen als in de "Harriot" wordt het oliebezinksel overgepomt in vaste tanks op den bodem van den lichter en verhit door stoompijpen. Het water en de afval scheiden zich dan af en dit wordt weggeleid, terwijl de afgescheide olie wordt teruggebracht naar het schip, om opnieuw te dienen. Tot heden is er nog geen afzetgebied gevonden voor den verkoop van 't bezinksel, dat nu wordt uitgestort op een eigen terrein der maatschappij.

De kosten voor den eigenaar van 't schip bij 't gebruik maken van deze methode om den olieafval kwijt te worden, onder wettelijk opzicht een ideale methode, beloopen gemiddeld $ 1.000 voor een tank met dubbele bodem. Dit is een betrekkelijk zware uitgave, als men ze vergelijkt bij de nagenoeg kostelooze manier, waardoor de wet wordt overtreden. Hieruit blijkt nog meer de noodzakelijkheid van een gemeentelijken dienst, die de onkosten voor den scheepseigenaar merkelijk zou verminderen. Bijv. de aldus uitgespaarde olie is met goed succes gebruikt als stookolie door de *Morse Drydock and Repair Cy. of New-York* en door de *Alabama Drydock and Shipbuilding Cy.* van Mobile.

Lepra en chaulmoogra-olie.

In het *Voorloopig Verslag* der Eerste Kamer dat wij 14 dagen geleden publiceerden, stelt een lid onder VII afd. *Openb. Gezondheidsdienst* de volgende vraag:

„Men vroeg of thans met het gebruik van de Dean-extracten der chaulmoogra-olie, volgens de methode van Dr. MAC DONALD te Hawaï, geen betere resultaten verkregen worden dan door de blijkbaar foutieve toepassing daarvan, op Curaçao (*Koloniaal Verslag 1918*) het geval was."

Dit Voorloopig Verslag der Rapporteurs van de Eerste Kamer op onze Begrooting van 1921 is gedateerd 26 MAART 1921.

Men houde dezen datum goed in het geheugen. Ook den volgenden datum.

In nummer 2281 van 12 MAART 1921 van de Groene *Amsterdammer* komt op bladz. 10 onder de MEDISCHE KRONIEK een artikel voor van Dr. STORM VAN LEEUWEN, Hoogleeraar te Leiden, waarin deze aan de hand van een artikel in een Amerikaansch medisch tijdschrift de bovengenoemde proeven bespreekt met de Dean-extracten der chaulmoogra-olie door Dr. MAC DONALD, directeur van het *Leprosy investigation station* te Honolulu op het eiland Hawaï.

Als men de beide genoemde datums met elkander vergelijkt, dan is er haast geen redelijke twijfel mogelijk, dat de vraag, gesteld in het *Voorloopig Verslag*, geinspireerd is door de lezing van het bovenvermeld artikel van Prof. Storm van Leeuwen in de *Amsterdammer*. Daar ligt natuurlijk niets afkeurenswaardigs in.

Wie dat artikel van 12 Maart in de *Amsterdammer* met eenige aandacht tot *het einde toe* gelezen heeft, moet onmiddellijk tot deze conclusie gekomen zijn:

Dat 1ste Kamerlid heeft dat artikel of slechts oppervlakkig en ten halve gelezen of in het tegenovergestelde geval stelt hij voor onze melaatsche inrichting op Curaçao een onredelijken ja onmogelijken eisch. Tot verklaring en bewijs dezer stelling diene het volgende:

Ook hier op Curaçao wordt reeds verscheidene jaren de chaulmoograolie als geneesmiddel tegen de lepra toegepast. Niet alleen als drank, doch oók met de subcutane behandeling d.w.z. door injectie in de spieren volgens het voorschrift van HEISER. (Zie *Kol. Verslag* 1918).

Toen in 1918 luidden de resultaten niet geheel en al gunstig. Vergissen wij ons niet, dan zijn later betere resultaten verkregen. Als bewijs hiervoor kan dienen, dat (zie *Kol. Verslag* 1920) een verpleegde ontslagen werd.

Nu houde men wel in het oog, dat Dr. Storm van Leeuwen in het genoemde artikel zegt: „Over den aard van de werking, die deze olie kan hebben, wist men *tot voor korten tijd* nog NIETS."

In zoover dus behoeft men ons op Curaçao nog volstrekt niet als achterlijk te beschouwen.

Wat is nu de verdienste van Dr. DEAN en Dr. MAX DONALD? Laatstgenoemde als directeur van het *Leprosy investigacion station* bij Honolulu, in de onmiddellijke nabijheid van het Kalihi-hospitaal met 150 lepralijders, werkt dus vooreerst onder de meest gunstige omstandigheden om de ziekte in al zijn phasen te bestudeeren, zoodat het niet te verwonderen is, dat men dáár in een paar jaar tijds over de werking der chaulmoogra-olie meer licht heeft kunnen verspreiden.

Chaulmoogra-olie wordt geperst uit een noot van een in Indië groeienden boom, *taraktogenos Kurgii*. Ofschoon thans algemeen wordt aangenomen, dat deze olie gunstig op de lepralijders kan werken, moest nog worden vastgesteld, *hoe* de olie werkt, en welke de *werkzame bestanddeelen* er van zijn? Omdat, zoolang die vraag niet is opgehelderd ook een behoorlijke doseering onmogelijk is. Met dit onderzoek nu belastte zich Dr. Dean in het laboratorium van het *investigation station*. Over dit chemisch-analytisch onderzoek behoeven we hier niet verder uit te wijden.

Bij de injectie in de spieren met de extracten dezer olie krijgen de patienten dikwijls koorts, soms tot 40°, ze voelen zich ziek en krijgen een huiduitslag, die na eenigen tijd weer voorbijgaat. Nadeelen heeft men in Honolulu niet van de behandeling ondervonden. Maar welke zijn de voordeelen? Dr, Max Donald legt er bijzonder den nadruk op, dat mén met de beoordeeling der resultaten uiterst voorzichtig moet zijn, vooral omdat de lepra bij uitstek chronisch is, en omdat dit middel nog slechts 2 jaar is toegepast. Doch zijn oordeel is gunstig. Een groot aantal genezenen heeft men uit het hospitaal kunnen ontslaan op parool. Zij blijven echter onder contrôle staan.

Op het einde van zijn artikel, zegt Dr. Mac Donald uitdrukkelijk, dat de door Dr. Dean uit de chaulmoograolie bereide extracten n.l. de *vetzure ethylesters* nog *niet* in den handel zijn, en zelfs dat hij de behandeling van patienten buiten een groote inrichting als de zijne met dit preparaat nog niet mogelijk houdt. De vetzure esters der chaulmoogra-olie worden in het speciale laboratorium van het *investigation station* met groote zorg en groote moeite vervaardigd, maar Dr. Mac Donald durft ze nog niet uit handen te geven.

Uit deze woorden volgt méér dan afdoende, dat het een onredelijke en onmogelijke eisch was van dat Eerste Kamerlid te verlangen, dat nu reeds hier op Curaçao de Dean-extracten zouden worden toegepast bij de behandeling der lepralijders.

Wij hadden verwacht dat in de „Memorie van Antwoord" en steller dier vraag met verwijzing naar het artikel in de *Amsterdammer* ware terechtgewezen. Maar niets van dat alles. Die 10e of een der andere afdeelingen van het Ministerie van Koloniën schijnt niet eens een medisch adviseur rijk te wezen. Het pleit ook niet voor de belezenheid of litterarische ontwikkeling van dien staf van adviseurs, dat niemand hunner de Groene *Amsterdammer* leest of dat er van het gelezene zoo weinig is blijven hangen.

In plaats van zulk een afdoende terechtwijzing kregen we nu in de *Memorie van Antwoord* den volgenden dooddoener te slikken:

„De ondergeteekende zal den Gouverneur inlichtingen verzoeken omtrent de vraag of bij de bestrijding „van de melaatschheid in de kolonie gebruik is of wordt gemaakt van de „Dean-extracten der chaulmoogra-olie, „volgens de methode van Dr. Mac Donald te Hawai, en den Landvoogd uitnoodigen c.q. van de daarmede bereikte uitkomsten mededeeling te doen „in het eerstvolgend koloniaal verslag."

Berichten uit de Kolonie.

Nieuw draadloos Station in Puerto-Cabello.

Door de Regeering van Venezuela zullen op 22 verschillende plaatsen van het uitgestrekte gebied draadlooze stations worden opgericht.

Sedert geruimen tijd is het station in Caracas in functie. Ook het nieuwe draadloos station te Puerto-Cabello nadert zijn voltooiing. De twee stalen torens van 52 Meter hoog en het gebouw, waarin de toestellen worden ondergebracht, zijn reeds gereed.

De torens staan ter plaatse, bekend als *La Muralla* aan den zeekant tegenover het Park *Flores*.

Het station zal er een zijn van 3½ Kilowatt en overdag een afstand van 300 mijlen en des nachts van 800 tot 1000 mijlen kunnen bereiken.

Het merkwaardige van dit station zal zijn, dat het met een apparaat voor draadlooze *telephonie* zal toegerust worden, waarmede overdag gesprekken tot op 150 mijlen en gedurende den nacht van 400 tot op 800 mijlen afstands kunnen gevoerd worden.

Een vorstelijke woning.

El Nuevo Diario van Caracas van 13 Mei bevat het bericht, dat de Regeering van Venezuela de villa van Generaal Manuel Carao, gelegen aan de Calle Este 1, Plaza España 33-35 met zijn geheelen inventaris aangekocht heeft voor de respectabele som van een half millioen bolívares.

Deze weelderige villa strekte aan Gouverneur Helfrich en zijn gevolg tot residentie gedurende diens verblijf in Caracas, en was voor dat doel door den eigenaar bereidwillig aan de Regeering afgestaan.

The Nederlands American Society.

Een correspondentie uit New-York in de *N. R. Ct.* van 11 April verklapt, dat het eerste nummer van het maandschrift, uitgegeven door de New-Yorksche Kamer van Koophandel, gewijd zal zijn aan *„Holland and his colonies"*. De uitgave zal in 1500 exemplaren gratis worden gezonden aan andere Amer. Kamers van Koophandel, aan de belangrijkste Amer. dagbladen, aan de Nederl. consuls en handelsadviseurs, en aan belangrijke handelsfirma's.

Onder de artikelen van vooraanstaande handelsmannen, is er een van de hand van Dr. A. J. Barnouw, getiteld *„The Netherlands American Society"*, waaraan de correspondent o. m. het volgende ontleent:

„Een levendig verkeer, niet enkel op het gebied van handel, doch ook in de sfeer van kunst en wetenschap, zal ons kunnen beveiligen tegen internationale misverstanden en de *Society* stelt zich voornamelijk tot taak, zulk een verkeer aan te moedigen." Zij heet dan ook eigenlijk voluit: *The Netherlands American Society for Arts, Science and Friendly Relations.*

De *Society* begon haar werk op 1 Januari van dit jaar, toen zij, gezamenlijk met den Nederlandschen chargé d'affaires te Washington en mevrouw Hubrecht eene receptie gaf, ter eere van Willem Mengelberg, in het Ritz Carlton Hotel te New-York. Vele muziekliefhebbers werden daardoor in de gelegenheid gesteld, persoonlijk met den grooten leider van het Concertgebouworkest te Amsterdam kennis te maken. Op 25 Februari opende de Arden Gallery, Fifth Avenue, New-York, onder de auspiciën van de Society, eene tentoonstelling van ontwerpen voor schouwburg-decors van den Hollandschen kunstenaar Herman Rosse. Drie weken later had de Society het genoegen, een Hollandsch geleerde van internationale reputatie, dr. W. Martin, directeur van het Mauritshuis en professor in de kunstgeschiedenis aan de universiteit te Leiden, te verwelkomen. Zulke bezoeken als dat van dr. Martin zullen gevolgd worden door andere. De meeste geleerden in Holland bezitten genoeg kennis van de Engelsche taal, om te kunnen spreken voor een Amerikaansch auditorium en hun aantal, onder een volk van nog geen zeven millioen, is betrekkelijk zoo groot, dat eene regelmatige uitwisseling van professoren gemakkelijk zou te regelen zijn. In samenwerking met dr. Stephen P. Dungan, directeur van het Institute of International Education, die van ganscher harte zijn steun toezegde aan dit deel van het programma, hoopt de Society een nauwkeuriger kennis en juistere waardeering te bevorderen van de aan de universiteiten van beide landen verkregen wetenschappelijke uitkomsten. Eene uitwisseling van studenten is niet minder wenschelijk. De Amerikaansche universiteiten beginnen Hollandsche jongens en meisjes tot zich te trekken en de lust om een jaar of wat door te brengen aan een Amerikaansche universiteit werd aangemoedigd in een kort geleden gehouden rede van Zijne Excellentie W. Philips, gezant der Vereenigde Staten, in den Haag, voor de leden van de vereeniging „Nederland in den Vreemde".

Kol. Wkbl.

Hulde aan Admiraal Louis Brion.

In *El Universal* van Carácas van 21 Mei komen twee brieven voor gewisseld tusschen den Heer d'Artillac Brill, Nederlandsch Gezant te Carácas en den Heer P. Itriago Chacin, Minister van Buitenlandsche Zaken van Venezuela.

Hieronder volgen beide brieven in vertaling:

Nederlandsch Gezantschap *No. 357*

Carácas 22 April 1920.

Heer Minister

Zooals ik reeds de eer had Uwe Exc. mede te deelen, heb ik het initiatief genomen een commissie te vormen ten einde op een waardige wijze het eeuwfeest van den dood van Admiraal Brion te vieren.

Mijn bedoeling is de studenten van Venezuela en Curaçao uit te noodigen een biographie te schrijven van den man, die zijn beide Vaderlanden geëerd heeft. De beste biographie zal gepubliceerd en uitgedeeld worden in de scholen van Venezuela en Curaçao. Bovendien zal de schrijver namens de Commissie een premie van 1000 Bolivares ontvangen. Om nog grooteren prikkel te geven aan de mededingers zal ook nog een tweede en derde prijs worden uitgeloofd.

Om Curaçao te vertegenwoordigen heb ik in deze Commissie opgenomen den Heer Moises Henriquez, *vroeger Consul der Nederlanden in Carácas, die gedurende de afwezigheid van zijn broeder* Jacobo Henriquez, *mits van van den kant van Uwer Regeering hiertegen geen bezwaar bestaat, dat Consulaat zal waarnemen en den Heer* Dr. S. de Jongh Ricardo, *bewonderaar van Brion, en verzamelaar van historische documenten, die op Brion betrekking hebben en die tevens zijn landgenoot is.*

Wat de twee Commissieleden betreft, die Venezuela zullen vertegenwoordigen, verzoek ik Uwe Exc. beleefd de goedheid te hebben dezen te willen aanwijzen.

De Commissie zal onder mijn presidium in het gebouw der Nederlandsche Legatie bijeenkomen.

Uwe Excel. mij voorbaat dankzeggend voor Uwe medewerking, neem ik deze gelegenheid waar, Uwe Exc. de verzekering te geven van mijn oprechte hoogachting.

d'Artillac Brill.

Aan Z. Exc. den Heer P. Itriago Chacin *Minister van Buitenl. Zaken te Carácas.*

***

Ministerie van Buitenl-Zaken van de Ver. St. van Venezuela *No. 620*

Carácas, 3 Mei 1921

Heer Gezant

Door het schrijven van Uwe Exc. van 22 April is dit Ministerie in kennis gesteld, dat U. E. het initiatief genomen heeft om een Commissie te vormen om op een waardige wijze het Eeuwfeest van den dood van Admiraal Brion te vieren.

Met de grootste voldoening begroet dit Ministerie dit plan, dat op een bijzondere wijze Uwe belangstelling eer aandoet om de historische critiek te bevorderen en de feiten in het licht te stellen, die de Onafhankelijkheid van het land hebben voorbereid, en die onze dankbaarheid afdwingen ten opzichte van de personen en de landen, die op zulk een edelmoedige wijze de vaders van het vaderland hebben begunstigd om hun doel te bereiken.

Wat de keuze der personen door Uwe Exc. betreft, om Curaçao te vertegenwoordigen en die deel zullen uitmaken van die Commissie, dankt dit Ministerie Uwe Exc. voor Uwe doorzicht en discretie.

Voor zoover het de Commissie leden betreft, die Venezuela zullen vertegenwoordigen, heeft dit Ministerie gemeend te benoemen de Heeren Dr. Felipe Tejera, *van de Nationale Academie der Geschiedenis en* Dr. Lisandro Alvarada, *verkozen lid dierzelfde Academie. Ook de Minister van Openbaar Onderwijs zal van al deze bijzonderheden worden in kennis gesteld.*

In de hoop dat ook de keuze dezer personen eveneens Uwe goedkeuring zal wegdragen, neem ik deze gelegenheid te baat, om Uwe Exc. opnieuw de verzekering te geven van mijn ware hoogschatting.

P. Itriago Chacin.

Aan Z. Exc. den Heer W. G. E. d'Artillac Brill, *Buiteng,. Gevolmachtigd Gezant der Nederlanden te Caracas.*

De Memorie van Antwoord op de Cur. Begrooting aan de Eerste Kamer.

Reeds bij herhaling is het ons een ergernis geweest, hoe weinig de adviseurs voor West-Indië van de 10de afd. aan het Ministerie van Koloniën op de hoogte zijn van onze toestanden en hoe weinig zij eigenlijk voor hun taak berekend zijn. *Het Koloniaal Weekblad* van 28 April heeft dezelfde klacht en haalt een reeks van staaltjes aan ten bewijze.

Na de *Memorie van Antw.* van den Minister op onze Begrooting (zie ons vorig nummer) besproken te hebben maakt *Het Kol. Weekblad* de volgende zeer gegronde opmerkingen:

„Dit is het voornaamste. Wij zouden hieraan gaarne iets willen toevoegen. De Minister voelde verleden jaar niet veel voor de door den heer Van Kol geopperde gedachte van een „Kolonialen Raad" van deskundigen in Nederland. Wanneer wij het boven aangehaalde staatsstuk lezen, komt de indruk sterk bij ons boven, dat zoo'n college toch wel goed werk zou kunnen doen. Herhaaldelijk vinden wij den passus „voor zoover den Minister bekend" of iets van dien aard en dan blijkt het meermalen, dat den Minister niet bekend zijn dingen, die anderen, o.a. den vragers in het *Voorloopig Verslag*, wel bekend zijn, Bij het hiervoor vermelde over de vervanging van menschelijke arbeidskracht door machinale kracht zouden wij willen herinneren aan wat de Gouverneur hierover geschreven heeft in de toelichting tot zijne bekende „wenschelijkheidsbegrooting". — Voor zoover den Minister bekend is, is op Saba steeds een geneesheer aanwezig geweest. Men zie echter onze berichten, overgenomen uit de koloniale pers, in het Kol. Wkbl. van 20 Mei en 15 Juli 1920. — Het is den Minister niet bekend, dat ten nadeele van den plaatselijken landbouw uitvoer van meststoffen zou plaats vinden. Toch is dit eene belangrijke kwestie en nog niet zoo heel lang geleden (K. W. van 12 Augustus 1920) vermeldden wij nog eens, hetgeen prof. Went hierover indertijd rapporteerde. — Zoover aan den Minister bekend is, bestaat op geen der eilanden, ook niet op het hoofdeiland, een algemeen gevoelde drang tot aansluiting bij de Noord-Amerikaansche republiek. Misschien ligt hier de nadruk op het *algemeene*, maar wij mogen toch zeker wel even herinneren aan ons polemiekje met *Voz di Pueblo* over dit onderwerp naar aanleiding van de toelichting der motie-Winkel over de benoeming van den heer De la Try Ellis tot raadslid. Ook de *Amigoe di Curacao* heeft hierover geschreven. — Zooals wij verwachtten, antwoordt de Minister, dat van eenige bevoorrechting van Nederlanders bij de uitlegging der verordening op de buitengewone inkomstenbelasting geen sprake is geweest. Terecht. Eenige toelichting van het gebeurde ware niettemin wel gewenscht geweest, o. a. over de toekenning der gratificaties, in verband met de mededeeling van de *Amigoe di Curacao*, dat over eene dergelijke vóórtrekking wel praatjes geloopen hebben.

Misschien geeft de mondelinge behandeling over een en ander nog licht."

Chauffeurs-staking.

Vorige week Zaterdag is een groot deel der chauffeurs van huur-auto's (meest allen van Otrabanda) plotseling tot staking overgegaan. De aanleiding daartoe was het volgende:

Herhaaldelijk zijn deze chauffeurs in den laatsten tijd bekeurd wegens het te snel rijden (meer dan 12 KM.). Daarover waren de heeren gebelgd. Zij verklaren, dat hun verdiensten niet van dien aard zijn, dat zij daarvan boeten van 5 tot 20 fl, waartoe zij veroordeeld zijn, kunnen betalen. Vandaar staking.

Zij hebben getracht later bij den Procureur het nog op een accoordje te willen gooien.

Natuurlijk zonder succés.

Enkelen zijn Maandag weer aan het werk gegaan. Anderen volharden bij hun voornemen.

Naar men ons mededeelde, zijn juist dezen, die veroordeeld zijn, de wilden onder de chauffeurs, die dus eigenlijk alleen door straf en boete tot rede te brengen zijn, Voor de eigenaars der auto's is deze staking natuurlijk een schadepost.

Doch ingeval dezen de boete voor de chauffeurs zouden betalen, om aan de staking een einde te maken, zou deze straf zonder succès blijven, omdat dan die chauffeurs al vrij spoedig weer in dezelfde kwaal zouden hervallen.

Het langzaam rijden in de stad is voor de veiligheid van het publiek noodzakelijk.

Regen.

Donderdagmiddag is er in de stad een prachtige regen gevallen, die bijna een half uur een formeele plasregen geleek, en die daarna in een kalmen zachten regen overging, die nog vrij lang aanhield.

Scheepvaart.

Woensdag was het een drukke dag voor onze haven: vijf Hollandsche booten: *van Rensselaer, Crijnssen, Berenice, Diana, Ariadne*, bovendien de *Maracaibo, Actor* en eenige olie tankbooten brachten heel wat bedrijvigheid.

Salaris- en Pensioen-Regeling.

Veertien dagen geleden is het wetsontwerp op de herziene Salaris- en Pensioen-regeling verschenen. Deze week kwam er bovendien nog een aanvulling daarop. Het stuk is van te grooten omvang om het in ons blad op te nemen.

Officieele berichten.

De onderwijzer 3e klasse E. A. L. Hassell is eervol ontheven van de werkzaamheden als hoofd der openbare school te St. Johns op Saba, en de onderwijzer 3e klasse J. H. P. Schrils is tijdelijk met die werkzaamheden belast.

Aan Mej. C. F. Wever, schrijfster op Aruba, is veertien dagen verlof naar Curaçao verleend.

In de plaats van den heer C. G. de Haseth Cz. is de heer A. G. Statius Muller, en in de plaats van den heer M. E. Curiel, de heer Alex Curiel tijdelijk benoemd tot Directeur van de Curaçaosche Bank.

Mej. A. Johnson is benoemd tot koloniaal schrijver en hypotheekbewaarder op St. Eustatius.

De heer Dr. Nelson Pickett Liles is tijdelijk benoemd tot gouvernementsgeneeskundige op St. Eustatius.

Aan den wnd-Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst Dr. J. P. Evertsz Hz. is om gewichtige redenen negen dagen verlof verleend.

De Chef van de Militairen Geneeskundigen dienst alhier M. C. Goedhart is tijdelijk belast met de waarneming der betrekking van Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst.

Aan den tijd. 1sten commies ter Administratie van financien Ph. F. de Haseth PLz. is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

M. A. Blanchevier, C. W. de Grijze en de infanteristen J. H. Moret, H. W. Smeins en J. van der Klip zijn tijdelijk benoemd tot agenten van politie 2de klasse.

Aan den opzichter bij het Departement van Openbare Werken W. J. G. van den Beld is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Aan den R. K. Geestelijke van den 2n rang P. A. Euwens is wegens 10 jaren onafgebroken dienst in de kolonie een jaar verlof naar Nederland verleend.

Aan den 2n kommies 2e klasse J. H. Hollander is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Aan Mej. Jeanne Forbes, onderwijzeres 3e klasse aan de Wilhelminaschool alhier is twee weken verlof tot herstel van gezondheid verleend.

Aan den onderwijzer 2e klasse M. M. Romer is tot herstel van gezondheid tien dagen verlof verleend.

BUITENLAND.

De begrafenis van de Ex-Keizerin van Duitschland.

Onder een groot ceremonieel en groote deeldeming is 19 April de ex-keizerin ter aarde besteld. In Postdam was de belangstelling buitengewoon. Meer dan 10.000 personen liepen 's nachts de sraten rond. Tegen half zeven trokken de manschappen van de rijksweer door de stad, benevens een deputatie van garnizoenen en het Berlijnsch garnizoens-regiment.

Er waren aanwezig deputaties van studenten-vereenigingen, o.a. zelf uit Sleeswijk Hollstein.

Men merkte o. a. op de vroegere Staatssecretaren Dr. Helfferich, Generaal-veldmaarschalk von Hindenburg en veldmaarschalk Mackensen, generaal Ludendorff, von Tirpitz, de koning van Saksen, de groothertog van Beieren.

Klokslag half acht zette de rouwstoet zich in beweging; aan de spits bevond zich de geestelijkheid onder leiding van dr. Dryander, daarop de deputaties van regimenten.

Onmiddelijk achter de lijkwagen liep prins Eitel Friedrich met zijne gemalin, die diepen rouw droeg.

Bij den Antieken Tempel hield de lijkwagen stil. Daar was het le garde-regiment opgesteld. In den tempel werd gezongen: „Ik weet, dat mijn Verlosser leeft."

De prinsessen en prinsen wachtten voor den Antieken Tempel, totdat de dienst was afgeloopen.

Het aantal personen, dat zich naar Postdam had begeven, is moeielijk te schatten, doch beliep zeker driehonderdduizend, waaronder vele duizenden officieren van het oude keizerlijke leger in hun vroegere uniformen, en minstens honderd generaals.

Ook de studenten droegen degens en kleuren, terwijl eveneens de hofbeambten, kamerheeren enz. hun vroegere costumes eroegen.

Men kon zich nauwelijks voorstellen in een Republik te zijn.

„Bij het vertrek na de plechtigheid werd een geweldige ovatie aan Hindenburg gebracht door de vele tienduizenden tellende menigte.

Algemeen was de verbazing over het groot aantal deelnemers en nieuwsgierigen en de *Vorwärts* eischt maatregelen tegen hen, die niettegestaande het verbod der regeering, van de begrafenis van een politieke betooging hebben gemaakt.

Zelfs ambtenaren der Republiek staken de vlag halfstok uit.

Engeland.

Na veel mislukte pogingen der Engelsche Regeering tot directe bescherming der inlandsche nijverheid door voorstellen van invoerrechten, van de anti dumpingwet in December 1918, tracht nu de Regeering in Engeland haar doel langs een anderen indirecten weg te bereiken, door de buitenlandsche industrie te verzwakken.

Zij deed dit door, zoover in hare macht lag, den toevoer van grondstoffen naar het buitenland te belemmeren. De eerste schrede op dezen onheilvollen weg werd gezet door de zoogenaamde palmpittenwet van 20 October 1920. Deze wet geldt voor de West-Afrikaansche koloniën en verbiedt deze koloniën meer den 10 % van den palmpittenoogst aan andere dan Engelsche landen af te leveren, terwijl dan van het afgeleverde deel nog een uitvoerrecht van 2 £ per ton moet worden geheven. Een tweede schrede werd gezet, toen het Lagerhuis in Juni j.l. de zoogenaamde Nauru-overeenkomst goedkeurde. Deze overeenkomst is getroffen tusschen Engeland, Australië en Nieuw-Zeeland en heeft betrekking op het vroegere Duitsche eiland Nauru, het vroegere Engelsche *Pleasant-Island*. behoord hebben tot de Duitsche Zuidzee eilanden. Door den oppersten raad is dit gesteld onder Engelsch mandaat. De overeenkomst bepaalt nu, dat de Engelsche firma, die weleer de rijke Phosphaat mijnen, die op Nauru werden gevonden, exploiteerde, wordt ontbonden en dat de verdere ontginning zal plaats hebben door de drie genoemde landen, die er de voordeelen van zullen opstrijken. De opbrengst zal op de eerste plaats dienen ter dekking van de behoeften van het eigen land en pas van den eventueelen overschot zal het overige deel der wereld mogen meedeelen, natuurlijk tegen een goede prijs.

Men behoeft niet diep in de internationale verhoudingen te zijn ingewerkt, om tot de overtuiging te komen, dat deze politieke overeenkomst tot de meest scherpe conflicten moet voeren. Engeland beschikt met zijne koloniën over een zoo groot deel van den wereldvoorraad aan grondstoffen, dat de rest van de wereld niet zal kunnen gedoogen, daarvan op kunstmatige wijze en door egoïstische motieven te worden uitgesloten.

Gelukkig is het maar, dat in Engeland zelf ook verzet rijst tegen deze politiek. Verschillende groote kooplieden en fabrikanten hebben nu eene vereeniging: *National Association of Merchants and Manufacturers* gesticht, die zal opkomen voor de beginselen van den vrijhandel, waarvan zij Engeland's strijdvaardigheid tijdens den oorlog en zijne, naar verhouding, krachtige financieele positie in het huidig tijdsgewricht toeschrijven.

De maharadja en de vuurvreter.

Van den marahadja van Kapurthale wordt het volgende verhaal gedaan, dat zich zou hebben afgespeeld tijdens een incognito-bezoek aan Frankrijk. Hij kwam op zekeren dag in een klein dorp in de omgeving van Parijs, waar kermis was. Op die kermis stond ook de tent van een „Indischen vuurvreter", die, met veel spectakel de dorpelingen naar zich toelokte. Zijn compagnon, die z.g. als tolk fungeerde, beweerde dat de vuurvreter alleen Indisch sprak, en als soms iemand onder de aanwegen was die Indische talen verstond...

De maharadja drong zich naar voren en sprak den „Indiër" in zijn moedertaal aan. Deze verstond er natuurlijk geen woord van, maar was niet spoedig uit het veld geslagen. Hij brabbelde wat tegen zijn „tolk", die de menigte daarop mededee'de, dat „die meneer" heelemaal geen Indisch sprak en zich uitgaf voor wat hij niet was.

De vorst protesteerde, maar de ander liet verklaren dat, als die meneer een echte Indiër was, hij het toonen moest door wat vuur en glas te eten, want „dat doen we bij ons allemaal", beweerde de kermisklant.

En de vorst wist er zich niet anders uit te redden dan door te zeggen, dat hij aan het verzoek niet kon voldoen, omdat hij.... dieet moest houden. De kermistent bleef meester van het terrein. („Hdbl.")

Beschaving.

Het *Vaderland* vertelt van een zekere Parijsche juffrouw Marguerite Wolf die beweert helderziend te zijn en zoowel in de toekomst als in het verleden kan zien.

De helderziende weet van elk mensch precies te zeggen van wien hij de reïncarnatie is. Weygand redde Polen. omdat hij de reïncarnatie is van maarschalk Lefebvre. Zelf is zij herhaalde malen gereïncarneerd, en wel op verschillende planeten; zij is daarom dan ook al 800.000 jaar oud. Wat men haar evenwel niet kan aanzien. Ze weet dit zoo precies, omdat zij eens een verschijning heeft gehad die tot haar zeide: „Keer in tot u zelf.', En toen zag ze opeens heel duidelijk, wat ze al zoo in die 800.000 jaar had meegemaakt. Ze heeft op een planeet gewoond. waar alles van edelsteenen was, De zalen waren er echter slecht geventileerd, maar men zong er om iemand te laten huilen zoo mooi. Op Venus heeft iemand haar het hof gemaakt en haar zoo lastig gevallen, dat ze maar liever naar een andere planeet ging. Dit deed zij te liever, omdat bovendien op Venus de taartjes zoo slecht zijn!

En zoo vertelt juffrouw Wolf verder. Het zonderlinge is, dat zij gehoor vindt en menschen, die in haar onzin gelooven. Dit geschiedt in 1921 in een der middelpunten van beschaving — Parijs.

Het Katholicisme in Engeland

Behalve het toenemend aantal katholieke leden in het Lagerhuis, behoorende tot de conservatieve, liberale en labourpartij — van deze posten is bijna een derde deel katholiek — komen reeds meer belangrijke regeeringsposten aan de katholieke mannen. Behalve, dat de wips van de conservatieve en van de labourpartij, en de parlementaire secretaris van Lloyd George, lt. Comm. Kerr (een bekeerling) katholiek zijn, wordt nu de benoeming aangekondigd van mr. James Fitzalan Hop, als „voorzitter der committees", d.i. dienstdoende speaker, wanneer deze afwezig is, of het Huis „in commitee" zit.

De heer Hope is een neef van lord Edmund Talbot, en een zoon van den brillanten bekeerling James Hope Scot, den intiemen vriend van Newmann, Manning en Gladstone. Hij is slechts 47 jaar. Mevrouw Hope is de bekende presidente van de zoo ijverige „*Catholic Women's League*", en is gedecoreerd met het kruis „*Pro Ecclesia et Pontifice*", haar door Pius X in 1918 geschonken. Kapitein Charles Kenneth Scott-Moncrieff, ook een katholiek, heeft de post van particulier secretaris van lord Northicffe aanvaard.

Hij is 32 jaar oud en bekeerde zich uit het Anglicanisme op het oorlogsveld, in 1915, tijdens een serie oorlogsoperaties.

Hij is een brillant student en journalist en de auteur van een vertaling van „*La Chanson de Roland*".

Het cijfer der katholieken in het Britsche Rijk bedraagt 13.800.00, waarvan 6 millioen in Europa, 2.300.000 in Azië, een weinig meer dan een half millioen in Afrika, 3.700.000 in Amerika, met inbegrip van Canada, dat tot 1750 een Fransche kolonie geweest is, en ongeveer 1.300.000 in Australië.

Daaronder zijn zeer vele bekeerlingen.

Het Huwelijk van den Heer M. van Vollenhoven.

Den 14 April is te Madrid het huwelijk voltrokken tusschen den heer Van Vollenhoven, gewezen Nederlandsch gezant te Madrid, en Maria Christina de Bourbon, dochter van wijlen Pedro de Bourbon Anjou en Braganza, hertog van Dureal. Kardinaal Ragonesi, pronuntius van den Paus, zegende het in. De getuigen van de bruid waren van vaderszijde Fernando de Bourbon, hertog van Dureal, haar broeder, Alfonso de de Bourbon Anjou en Braganza haar oom, Louis Alfonso de Bourbon, hertog van Ansola, Manfredo de Bourbon, hertog van Hernani, luitenant-generaal prins Francesco de Bourbon en luitenant-generaal Alfredo de Bourbon, hertog van Santa Elena, haar neven; van moederszijde haar oom de hertog van Bodena.

De getuigen van den bruidegom waren jhr. Melvill Van Carnbee, gezant der Nederlanden; mr. E. E. Menten, attaché bij het Nederlandsche gezantschap; jhr. Ch. F. van de Poll, jhr. M. van de Poll. jachtjonker van de Koningin der Nederlanden; baron Van Aerssen Beyeren Van Voshol en de heer A. de Kuyper.

De bruidegom en de bruid werden ieder in een galakoets van het paleis afgehaald. De koning was patroon van den bruidegom, de koningin patrones van de bruid.

Na afloop van de kerkelijke de plechtigheden werden de jonggehuwden naar het paleis gereden, waar zij de gelukwenschen en een fraai geschenk van den koning en de koningin, in ontvangst hadden te nemen. De koning schonk aan zijn nicht het grootkruis van de Maria Luisa-Orde.

De Katholieke Onderkoning.

Eenige bepalingen van de Home Rulewet zijn op 19 April in werking getreden. Men verwacht, dat het nieuwe Iersche parlement tegen den 3den Mei, of misschien enkele dagen later, bijeen zal worden geroepen. De bepalingen, welke op dien dag in werking traden, hebben betrekking op het maken van verordeningen door den Lord Lieutenant. Verder trad dien dag de bepaling in werking, waardoor alle bestaande religieuse hinderpalen voor de uitoefening van het ambt van Lord Lieutenant uit den weg wotden geruimd.

Volgens deze bepaling is dit ambt in de toekomst niet meer van politiek karakter; het wordt bekleed gedurende een tijdperk van 6 jaren en het heeft niets te maken met eenige verandering van ministerie.

De formeele benoeming van lord Edmund Talbot, die roomsch-katholiek is en die de eerste lord-lieutenant onder het nieuwe regime zal zijn, kan nu zonder verdere moeilijkheden plaats hebben.

Bekendmaking.

De verkoop van Zilveren, Gouden en Juweelen voorwerpen, beleend ten Spaar- en Beleenbank van *2e Juli 1919 t. m. 31 December 1919*, onder *No. 502.* Y, *t. m. No. 588.* Z, zal plaats hebben op DONDERDAG den 26 Mei 1921 a. s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curçao den 21 Mei 1921.

De Voorzitter

11 C. S. GORSIRA

Algemeen Nederlandsch Verbond

GROEP NEDERL ANTILLEN.

Verkiezing van een bestuurslid, tot verdere aanvulling van het Groepsbestuur.

Opgave van candidaten (art. 13 van het Reglement) vóór 31 Mei 1921 aan den Secretaris.

HET GROEPSBESTUUR.

Bekendmaking.

Het publiek wordt herinnerd aan art. 2 der Verordening van 31 October 1901 29 Januari 1902 (P. B. 1902 No. 7), thans luidende:

„Iedere hond moet voorzien zijn van:

1o. Een halsband met metalen plaat, waarop vermeld staat de naam des eigenaars;

2o. Een aan den halsband vast te hechten penning, welks vorm en opschrift jaarlijks in de maand Mei door den Procureur-generaal worden bepaald en welke, op vertoon van eene door den Ontvanger afgegeven kwitantie, waaruit blijkt, dat de in artikel 1 bedoelde belasting is betaald, vanwege het plaatselijk Hoofd van Politie tegen den kostenden prijs wordt verstrekt."

De penning zal dit belastingjaar den vorm van een ruit en tot opschrift hebben het getal 1921 en het volgnummer, terwijl het woord Curaçao aan de andere zijde voorkomt.

De penningen zijn aan de Hoofdwacht der politie te Willemstad verkrijgbaar tegen betaling van vijf en twintig cent.

Curaçao, den 2n. Mei 1921.

De Procureur-generaal.

J. B. GORSIRA.

4—4